

शारदोत्पलपत्राद्या शारदोत्पलगन्धया । शारदोत्पलसेविन्या रूपेण सदृशी श्रिया ।
 का त्वं ब्रूहि यथा भद्रे नासि दासी कथञ्चन । यक्षी वा यदि वा देवी गन्धर्व्वी यदि वाऽप्सराः ।
 देवकन्या भुजङ्गी वा नगरस्याथ देवता । विद्याधरी किन्नरी वा यदि वा रोहिणी स्वयं ।
 अलम्बुषा मिश्रकेशी पुण्डरीकाऽथ मालिनी । इन्द्राणी वारुणी वा त्वं त्वष्टुर्धातुः प्रजापतेः । देव्यो देवेषु विख्यातास्तासां त्वं
 कतमा शुभे ।

॥ द्रौपद्युवाच ॥ नास्मि देवी न गन्धर्व्वी नाप्सुरी न च राक्षसी । मैरिन्नी तु भुजिष्याऽस्मि सत्यमेतद्वीमि ते । १९०
 केशान् जानाम्यहं कर्तुं पिबे साधु विलेपनं । मल्लिकोत्पलपद्मानां चम्पकानां तथा शुभे ।
 ग्रन्थयित्वे विचित्राश्च स्वजः परमशोभनाः । आराधयं सत्यभामां कृष्णस्य महिषीं प्रियां ।
 कृष्णाञ्च भार्यां पाण्डूनां कुरुणामेकमुन्दरीं । तत्र तत्र चराम्येवं लभमाना सुभोजनं ।
 वासांसि यावन्ति लभे तावत्तावद्रमे तथा । मालिनीत्येव मे नाम स्वयं देवी चकार सा । साऽहमद्यागता देवि सुदेष्ये त्वन्नि
 वेशनं ।

॥ सुदेष्योवाच ॥ मूर्द्ध्नि त्वां वासयेयं वै संशयो मे न विद्यते । न चेदिच्छति राजा त्वां गच्छेत् सर्व्वेण चेतसा । १९५
 स्त्रियो राजकुले याश्च याश्चेमा ममवेश्मनि । प्रसक्तास्त्वां निरीचन्ते पुमांसं कं न मोहयेः ।
 वृचांश्चावस्थितान् पश्य य इमे ममवेश्मनि । तेऽपि त्वां सन्नमन्तीव पुमांसं कं न मोहयेः ।
 राजा विराटः सुश्रेणि दृष्ट्वा वपुरमानुषं । विहाय मां वरारोहे गच्छेत् सर्व्वेण चेतसा ।
 यं हि त्वमनवद्याङ्गी तरलायतलोचने । प्रसक्तमभिवोचेथाः स कामव्रणगो भवेत् ।
 यश्च त्वां सततं पश्येत् पुरुषश्चारुहासिनि । एवं सर्व्वानवद्याङ्गि स चानङ्गवशो भवेत् । २००
 अध्यारोहेद्यथा वृचान्बधायैवात्मनो नरः । राजवेश्मनि ते सुभ्रु रोहितं स्यात्तथा मम ।
 यथा च कर्कटी गर्भमाधत्ते हृत्युमात्म नः । तथाविधमहं मन्ये वासं तव शुचिस्मिते ।
 ॥ द्रौपद्युवाच ॥ नास्मि लभ्या विराटेन न चान्येन कदाचन । गन्धर्व्वीः पतयो मङ्गं युवानः पञ्च भाविनि ।
 पुत्रा गन्धर्व्वराजस्य महासत्त्वस्य कस्यचित् । रचन्ति ते च मां नित्यं दुःखाचारा तथा ह्यहं ।
 यो मे न दद्यादुच्छिष्टं न च पादौ प्रधावयेत् । प्रीयेरंस्तेन वासेन गन्धर्व्वीः पतयो मम । २०५
 यो हि मां पुरुषो गृध्येद्यथाऽन्याः प्राकृताः स्त्रियः । तामेव निवसेद्रात्रिं प्रविश्य च परां तनुं ।
 न चाप्यहं चालयितुं शक्या केनचिदङ्गने । दुःखशीला हि गन्धर्व्वीस्ते च मे बलवन्प्रियाः । प्रच्छन्नाद्यापि रचन्ति ते मां नित्यं
 शुचिस्मिते ।

॥ सुदेष्योवाच ॥ एवं त्वां वासयिष्यामि यथा त्वं नन्दिनीच्छसि । न च पादौ न चोच्छिष्टं प्रत्यसि त्वं कथञ्चन ।
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं कृष्णा विराटस्य भार्याया परिमन्विता । उवास नगरे तस्मिन् पतिधर्म्व्वती सती ।
 नचैनां वेद तत्रान्यस्तत्त्वेन जनमेजय ।

इति श्रीमहाभारते विराटपर्व्वणि पाण्डवप्रवेशपर्व्वणि द्रौपदीप्रवेशे नवमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

॥ वशम्पायन उवाच ॥ सहदेवोऽपि गोपानां कृत्वा वेशमनुत्तमं । भाषाञ्चैषां समाख्याय विराटं समुपायया । २०८